

Υπό τοῦ διακεκριμένου ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ κ. Περ. Ρεδιάδου ἐξεδόθη εἰς θ'. ἔκδοσιν, συμπληρωμένη ἤδη, ἡ μελέτη αὐτοῦ περὶ τῆς «Ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας». Ἡ μελέτη εἶνε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας γεγραμμένη, διασαφηνίζουσα πλείστα σημεῖα τῆς ναυμαχίας. Ὁ συγγραφεὺς, ἀντιτιθέμενος πρὸς τὴν γνῶμην ξένων συγγραφέων, οἷοι οἱ ἱστορικοὶ Grote, Loeschke, Goodwin, ἐκθέτει ἰδίαν ἐρμηνεσίαν τῶν κειμένων, διατυπῶν νέαν θεωρίαν, καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες ἐν κινήσει ὄντες καὶ πρὸς τὴν Ψυττάλειαν ἐκ τοῦ ἀγκυροβολίου τῶν πλείοντες συνεπλάκησαν πρὸς τοὺς Πέρσας. Ἡ θεωρία αὕτη, ἣν ὁ κ. Ρεδιάδης στηρίζει ἐπὶ τῆς ναυτικῆς τακτικῆς καὶ τῆς ἐν γένει Στρατηγικῆς, ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐπικρατῇ.

Periclés—Aspasie, par Georges Philaretos. Ἐξεδόθη εἰς τὴν Γαλλικὴν μεταφρασθεῖσα ἡ μελέτη τοῦ κ. Φιλαρέτου περὶ Περικλέως καὶ Ἀσπασίας, κατὰ μεταφράσιν ἐπιτυχῆ τῆς θυγατρὸς τοῦ συγγραφέως δεσποινίδος Πηνελόπης Φιλαρέτου. Ἡ μελέτη, ἀναλυτικὴ τῆς μεγάλῃς ἐκείνης ἐποχῆς, δίδει καὶ πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς ἐπιδράσεως τῆς Ἀσπασίας ἐπὶ τοῦ δημοσίου ἐν γένει βίου καὶ ἰδιαιτάτα τοῦ Περικλέους.

Λογοδοσία τῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς κ. Αἰκ. Ζλατιάνου ἐπιτροπῆς τῶν κυριῶν κρὸς περίθαλψιν τῶν προσφύγων. Ἐν Ἀθήναις 1911. Μετ' εἰκόνων. Ἐκ τῆς λογοδοσίας ταύτης καταφαίνεται ἡ εὐεργετικὴ δράσις ἐκλεκτῶν Ἀτθίδων, αἱ ὁποῖαι παρηγόρησαν καὶ ἀνεκοίφισαν τὰς οἰκογενεῖας τῶν ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας προσφύγων.

Ἡ Ἀδελφῆ, δράμα ὑπὸ Ἀργυρῆς Δ. Σακελλαρίου. Ἐξεδόθη εἰς τομίδιον τὸ ὥραιον ἔργον τῆς κυρίας Σακελλαρίου, τὸ ὅποιον παρασταθὲν πέρυσιν ἀπεκάλυψε ἓνα μετριοπρονέσταν κρυπτόμενον δραματικὸν τέλαντον. Ἡ συγγραφεῖς δίδει μίαν εἰκόνα αἰσθημάτων καὶ σκέψεων, ἀντιθέσεως τοῦ πνεύματος πρὸς τὴν ὕλην, μὲ τὴν γλῆκην τοῦ πρώτου.

Bossuet.—Exposition de la Doctrine de l'Eglise catholique. Edition critique par Albert Vogt. Collection «La Pensée chrétienne». Bloud et Cie edituers, Paris.

Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε ἐξ ὧν τῶν ἔργων τοῦ Βοσουέτου ἐκείνο τὸ ὅποσον ἔσχε ζῶντος τοῦ συγγραφέως τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν. Τὸ χροσσοῦν τοῦτο βιβλίον» ὅπως τὸ ὠνόμαζε ὁ Leibnitz, ἀπὸ τῆς ἐμφανισθῆς τοῦ κατόρθωσεν ὅτι ὁ Βοσουέτος διανοεῖτο ὅτε τὸ ἔργαυ» τὴν μετάνοιαν πολλῶν διαμαρτυρομένων καὶ ὄλλων ἐτῆ ἀργότερον, τὴν μόνην ἐπιδοκίμασαν ἣν ἐπιθῆμει τὴν τοῦ Ὑπεράτου Ποντίφηκος.

Σήμερον, κατέπιν πολεμικῆς ἥτις διήρκησεν ἐπὶ δύο αἰῶνας, τὸ πολῦτιμον τοῦτο ἔργον μένει, διὰ τοὺς καθολικοὺς τοῦ XX αἰῶνος, ὡς καὶ διὰ τοὺς τοῦ XVI ἂν ὄχι μία ἀνακεφαλαίως ἀμοιβῆς τῆς πίστώς των τοβλάχιστον ὁ θάναμαστότερος ὁδηγὸς τῆς προτεσταντικῆς ἐρίδος διὰ τοὺς διαμαρτυρομένους, ἡ σοδαροτέρα συγγραφή τῶν ἀπολογητῶν ἥτις ἤγειρε τὴν μεγάλην δογματικὴν σύγκρουσιν τοῦ XVI αἰῶνος. Διὰ κάθῃ γαλλικὴν πνεύμα, εἶνε ἐν ἐκ τῶν πλείον ἀθανάτων ἔργων τῆς θρησκευτικῆς φιλολογίας.

Les sœurs Brontë, par Ernest Dimnet. Collection des Grands Ecrivains étrangers. Bloud et Cie édituers Place Saint Sulpice. Paris.

Αἱ ἀδελφαὶ Brontë εἶνε τρεῖς μυθιστοριογράφοι καὶ ποιήτριαι, αἵτινες ἔζησαν περὶ τὰ μέσα τοῦ 19<sup>ου</sup> αἰῶνος καὶ εἶνε σήμερον ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς φήμης των. Εἰς τὸ ἔργον ἀρμονικῶς συνδυάζεται δύναμις καὶ φαντασία, ἀλλ' ἡ πάλῃ διὰ τὴν ζῶην καὶ τὴν δόξαν εἰς ἣν παρεδόθησαν καρτερικῶς ἐν σιωπῇ εἰς ἐν πρεσβυτέρῳ θά ἤρκει νὰ τὰς καταστήσῃ ἰδια-

ζόντως ἐνδιαφερόσας, ἀκόμη καὶ ἐν τὸ ἔργον των ἡτὸ ὀλιγώτερον περίφημον. Ὁ κ. Dimnet ἔγραψε βιογραφίαν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ κριτικὴν, δειξας ὅλην του τὴν πολυμάθειαν καὶ τὴν λεπτήν παρατήρησιν.

Μὲ φιλοκαλίαν ζηλευτὴν, μὲ ἐκλεκτὰ περιεχόμενα καὶ καλλιτεχνικὰ εἰκόνας ἐξεδόθη, τρίτον ἤδη ἔτος, ἡ «Κρητικὴ Στόα», ἐν Ἑρακλείῳ ὑπὸ τοῦ λογίου κ. Ἰω. Μουρέλλου.

Εἰς τὰς κομψοτάτας τριακοσίας σελίδας του συνεκentrῶθη πνευματικὸς πλοῦτος, λογογραφικὸς καὶ καλλιτεχνικὸς. Αἱ ἀρχαιολογικαὶ μελέται τῶν Κρητῶν ἀρχαιολόγων κ. κ. Σ. Ξανθοῦδιδου, Ἰ. Χατζηδάκη, Ε. Παντελάκη, αἱ λαογραφικαὶ σελίδες τῶν κ. κ. Δρακοπούλου καὶ Κληρονόμου, τὸ δραματάκι τῆς κ. Ψηλορείτου «Μέσα στοὺς τίμιους», αἱ μεταφράσεις ἔργων τοῦ Μαίτερλιγκ, Νοζιέρ, Ἀῖνε, Ἀνδρέϊφ, ἐν ὥραιότατον ἡθογραφικὸν διήγημα τοῦ ἐκλότου (Σπήλιου Ρούβα) «Ὁ Γέρω Μπακρῆς», περὶ ἀπλήματα κλπ. ἀποτελοῦν ἀληθινὸν ἐντρυφήμα. Καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ τι ψεκτόν, εἶνε ἡ ἐξ υπερβολικῆς ἐπιμελείας παραχώρησις σελίδων τινῶν εἰς φανατικούς τινας μαλλιαροὺς, οἱ ὁποῖοι παντοῦ ἐνοοῦν νὰ ἐπισπάρουν, διὰ νὰ μειώσουν τὴν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν καὶ τοῦ ὥραιότερου βιβλίου.

Υπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου ἐξεδόθη, ἔκτον ἤδη ἔτος, ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἑπετηρὶς 1909—1910, ἐκ σελ. 612. Περιέχει γλωσσολογικὰς καὶ κριτικὰς μελέτας τοῦ κ. Γ. Χατζηδάκη, μελέτην περὶ τῶν ἀνασταλτικῶν φαινομένων τοῦ κ. Ρ. Νικολαΐδου, περὶ ἐνώσεως μόνων ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ράλλη καὶ Ἑλλήν. βιβλιογραφίαν (Β' μέρος), ἐπιμελεία τοῦ κ. Ν. Πολίτου. Ἡ βιβλιογραφία καταλαμβάνει τὸ πλείστον τοῦ βιβλίου, περὶ τὰς 500 σελίδας ἀναγράφονται τὰ κατὰ τὸ ἔτος 1909 καὶ τὸ 1910 ἐκδοσθέντα βιβλία καὶ τὰ μὴ ἐν τῷ α' μέρει περιληφθέντα βιβλία τῶν ἐτῶν 1907 καὶ 1908. Ἡ βιβλιογραφία εἶνε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ μεθοδικῶς συντεταγμένη, πολῦτιμον βοήθημα διὰ πάντα μελετητὴν.

Τὸ Ράδιον. Διάλεξις, γενομένη ἐν τῷ Ἑλληνικῷ κέντρῳ Καίρου, ὑπὸ Ἑμμ. Βαλαμη, ἱατροῦ. Ἡ περὶ τῆς σπουδαιότητος ταύτης ἀνακαλύψεως μελέτη τοῦ διακεκριμένου ἐν Καίρῳ ἱατροῦ κ. Βαλαμη εἶνε λίαν διαφωτιστικὴ καὶ ἀξιολόγητος.

## ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«Φόρμιγξ». Τῆς μόννης καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν μουσικῆς ταύτης ἐφημερίδος, ἥς ἡ δημοσιογραφικὴ δράσις πολλὰς μέχρι τοῦδε ἐσημείωσεν ἐπιτυχίας διὰ τὴν καθόλου προαγωγὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ δημόδους ἡμῶν μουσικῆς, ἐξεδόθησαν οἱ ἀριθμοὶ 17—18 τοῦ ὀγδόου αὐτῆς ἔτους, μὲ ὕλην πλούσιαν καὶ ἐκλεκτὴν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐν γένει μουσικῆς.

Σατυρικὴ Ἐπιθεώρησις. Νέας μεταρρυθμίσεις εἰσήγαγεν ἡ μόνη παρ' ἡμῖν σατυρικὴ εἰκονογραφημένη ἐφημερίς. Πλουτισθεῖσα μὲ προσθέτους σελίδας καὶ μὲ πενταχρῶμους γελοιογραφίας καὶ μὲ νέους συντάκτας, τσίνοι ν' ἀποδῇ τὸ ἑλληνικὸν «Rire».

## ΑΓΓΕΛΑΝΤΑΙ:

Υπὸ τοῦ κ. Ἀνδρ. Λόντου ἀγγέλλεται ἡ εἰς μέγα σχῆμα ἔκδοσις τοῦ Ἱστορικοῦ ἀρχείου τοῦ στρατηγοῦ Ἀνδρέου Λόντου.

Ὁ Λόντος ἦτο ἐξέχουσα φυσιογνωμία τῆς ἐπαναστάσεως, μετασχὼν εἰς πλείστας μάχας καὶ εἰς τῶν ἡγήτόρων μετέπειτα τῆς Μεταπολιτεῦσεως τὸ 1843. Ἡ ἀλληλογραφία αὐτοῦ, ἐκδίδεται προσεχῶς θὰ περιλάβῃ δὲ ἱστορικὰ σπουδαιότατα ἔγγραφα ἀπὸ τοῦ 1820 μέχρι τοῦ 1846.